

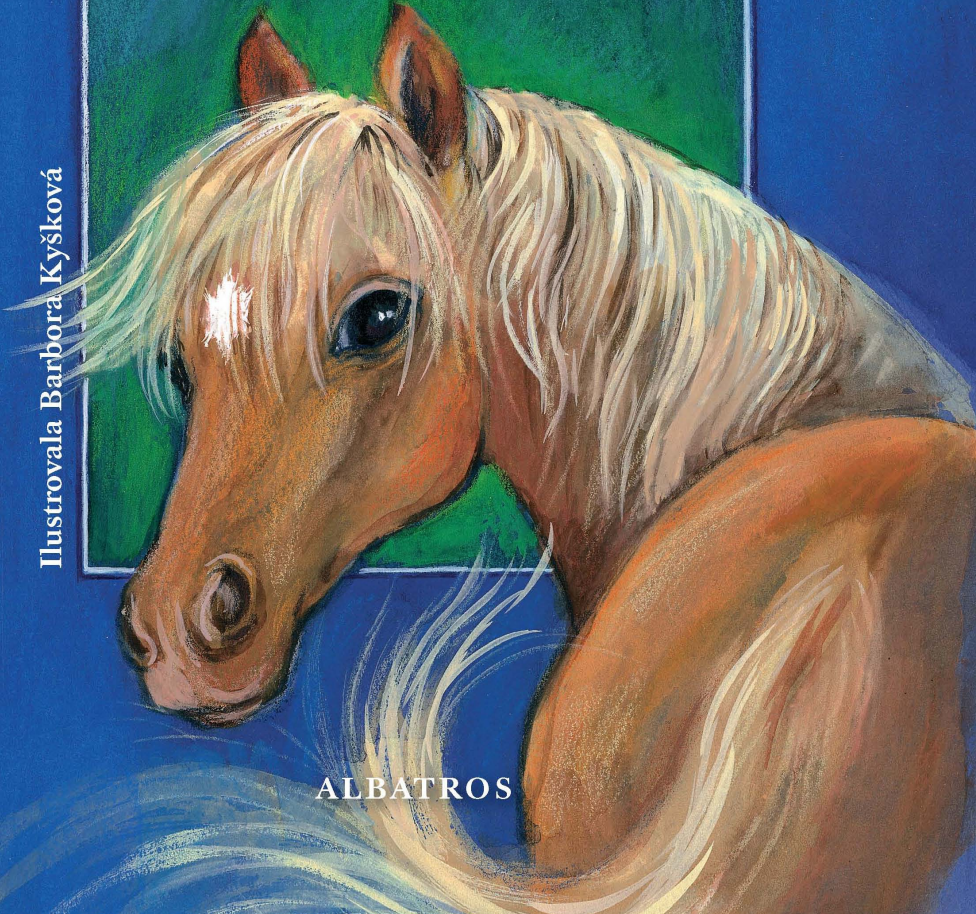

Zuzana Holasová

Kůň Zázrak a Zelená dáma

Ilustrovala Barbora Kyšková

ALBATROS

Zuzana Holasová
**Kůň Zázrak
a Zelená dáma**

Zuzana Holasová

Kůň Zázrak a Zelená dáma

Ilustrovala Barbora Kyšková

Albatros

*Tomášovi a Maximovi
a každému, kdo si také myslí, že svět je nejkrásnější
z koňského hřbetu.*

© Zuzana Holasová, 2012
Illustrations © Barbora Kyšková, 2012

ISBN 978-80-00-02980-1

Mirákl

Podivné změny

Kdy přijedes? Mirákl te postrada. Ja taky.

Esemeska od Filipa. Ema ji četla dvakrát, třikrát, dokonce desetkrát, a pořád se nemohla od mobilu odtrhnout. Srdce jí bušilo v ostrém tempu, jako by jí chtělo vypočodovat z těla, a žaludek se scvrkával, až dosáhl velikosti vlašského ořechu.

Seděla u psacího stolu nad sešitem z matematiky, ale nic jí nebylo vzdálenější než rovnice. Myslela na Mirákla. Na slastné hodiny ve stáji, vyjížd'ky po písecných cestách kolem Oharku a tréninky na Vrbovce. Jela by za ním hned, třeba autobusem, jenže teď, začátkem června, když bylo léto na spadnutí, se na webových stránkách jezdecké školy Oharek, přímo pod fotografií statku, objevila divná zpráva: O PRÁZDNINÁCH NEPOŘÁDÁME JEZDECKÉ KURZY. VŠEM ZÁJEMCŮM SE OMLOUVÁME. Byla vyvedená červeným nepřehlédnutelným písmem, a čím častěji se na ni Ema dívala, tím rychleji ztrácela naději, že stráví léto ve společnosti koně s bílou hřívou a lysinkou ve tvaru hvězdy. Všem zájemcům se omlouváme – to je sice hezké, ale k ničemu. Copak o zrušení jezdeckých kurzů Filip nic neví?

Nakonec se rozhodla, že se ho zeptá, a začala vyt'ukávat sáhodlouhou esemesku.

Odpověď pípila do minuty. Ema skočila po mobilu a zatajila dech.

Prijed na brigadu. Kdyz budes pracovat ve staji, muzes na Oharku zustat cele prazdniny. ☺ ☺ ☺

Nejdřív na písmenka a tři smajlíky nevěřícně zírala a pak

se jí srdce vydalo na další pochodové cvičení. Nedokázala odhadnout, jestli ji mam na brigádu pustí, protože potřebovala, aby se postarala o Míkyho, až bude v práci. A i kdyby ji pustila, ani nápad, že by ji brácha nechal jet na Oharek samotnou. Ne že by tolik miloval koně, ale na Jakuba, syna paní Beránkové, která v jezdecké škole pracovala, se loni nalepil jako žvejkačka na podrážku. Musí se Filipa zeptat, jestli by mohla vzít Míkyho s sebou. Ema si z rozčilení navinula na prst pramínek světlých vlasů. Vážně, mladší brácha jí někdy dost komplikoval život.

Filip naštěstí odpověděl, jak doufala:

Klidne. Bude to OK.

Už dávno neměla Ema takovou radost. S mam, jak říkála matce, si přestala dělat starosti. Na to, aby ji přesvědčila, měla několik nekonečně dlouhých červnových dnů. Ze zásuvky psacího stolu vytáhla blok a začala sepisovat seznam věcí, které bude na Oharku nezbytně potřebovat. Pod rajtky, trička, šporný*, pérka, čapsy**, mikiny, pyžamo, plavky, bundu a pláštěnku připsala i novou blůzu pro zvláštní příležitosti, kterou nejspíš celé léto nevytáhne z kufru, ale se kterou se nedokázala na tak dlouho rozloučit.

Pod hotový soupis nakreslila maličkého žlutého koně. Když se na obrázek zadívala přivřenýma očima, Mirákl k ní otočil hlavu a netrpělivě hrábl kopytem.

Červnové dny se táhly a zdálo se, že hnusný školní rok nikdy neskončí. Ale skončil. A pak – konečně, konečně – zastavila jejich oktavie na parkovišti před hlavní bránou Oharku, doširoka otevřenou, protože bylo odpoledne, a Ema vyskočila z auta a zhluboka se nadechla.

* Šporny jsou ostruhy. Jezdec je používá k důraznější pobídce.

** Čapsy jsou kožené chrániče lýtek a holení.

Bílé průčelí statku, trochu našikmo posazená věžička na střeše hlavní budovy, dvojité římsy s hnízdy jiříček, vůně koní a posečené trávy a vysoká modrá obloha. Všechno se zdálo stejně krásné jako loni, když se s Oharkem loučila. Nedočkavě vykročila ke klenutému průjezdu, kterým se vcházelo na dvůr – a na páteři se jí zježily jemné chloupky.

Něco bylo jinak.

Překvapeně se rozhlédla. V prvním okamžiku si ničeho nevšimla, ale při pozornějším pohledu bílá fasáda statku nesvítila tak oslnivě, hodiny na věžičce nešly, v oknech vadly pelargonie a z parkoviště nikdo neuklidil koňské kobližky. Mírný nepořádek však Emě nevadil. Změna se musela týkat něčeho důležitějšího, něčeho, co vyvolávalo mrazení v zádech, jako by se příběh, který měl loni šťastně skončit, když z obory přihnali ohňové koně, začal zase odvíjet. A nějak špatně.

V průjezdu naštěstí duněly kroky přesně tak, jak měly.

„A co tvůj kufr?“ volala za ní mum z auta.

Ale teď měla Ema v hlavě jiné věci než zavazadla. Za vteřinu spatří sochu anděla, lípy a lavičky na trávníku uprostřed dvora. A chvilku nato obejmě Mirákla.

Zrychlila krok – a uviděla nějakého kluka. Stál přímo před ní, za nízkým zábradlím, které oddělovalo trávník od dvora, vysoký, snědý v bílém tričku, s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy. V ruce držel uzdečku a rozpínal přezku na nánosníku. Jakmile si jí všiml, blýskl zuby v neuvěřitelně hollywoodském úsměvu a přeskočil plot.

Filip? Málem ho nepoznala. To nosil celý rok rovnátka? Nebo si loni jenom nevšimla, že vypadá jako dokonalá reklama na zubní pastu?

Ema rozpačitě přešlápla z nohy na nohu. Tohle vypadalo na slušný problém. Byla si jistá, že ze sebe v přítomnosti změněného Filipa nedokáže vymáčkout ani holou větu.

Zachránil ji Miky.

„Filipe,“ volal a mával obrovskou igelitkou naplněnou čokoládou a sušenkami, „myslíš, že si můžu dát věci k Jakubovi do pokoje?“

Brácha zjevně neměl s ostříhaným, opáleným a oslnivě usměvavým synem Olívie Sabriniové potíže.

„Taky tě rád vidím, Miky,“ pozdravil ho Filip jako v americkém filmu, přehodil si uzdečku přes rameno a zamířil k průjezdu. „Ale s nastěhováním počkej. Veronika, teda paní Beránková, povídala, že letos budeš spát s Emou.“

„Se ségrou?“ protáhl obličej Miky.

Ema napřáhla k Filipovi pravou ruku, vážně jako idiotka, a vysoukala ze sebe něco, co připomínalo předsmrtný chrapot: „Věřil bys, že jsme letos cestou sem nezabloudili?“

„To je dobře, protože máme plno práce. Zrovna jsem chtěl Miráčkovi vyzkoušet novou uzdečku. Jdete se mnou?“ bez mrknutí oka stiskl Filip nabízenou pravici, jako by podání ruky bylo přesně to, co se v jedenadvacátém století od holky očekává.

„A Jakub tu není,“ zamručel otráveně Miky.

Cestou přes dvůr Ema přemýšlela, o čem má s Filipem mluvit, aby celých sto metrů, které museli společně urazit do školní stáje, nemlčela, ale nic nevymyslela. Jak ji provázel dlouhými lehkými kroky, mozek jí vypovídal službu.

„Víte, co plánujeme na odpoledne?“ ozval se naštěstí on, když začínalo být Emě z ticha špatně, a hned si sám odpovídal. „Zítra tady máme den otevřených dveří a odpoledne nacvičujeme čtverylku, abysme měli divákům co předvést.“

Ema přikývla, na nic jiného se nezmohla.

Jakmile vešli do sedlovny před školní stájí, udeřila ji do nosu povědomá vůně kůže a sena. Na tuhle chvíli se těšila celý rok, snad každý večer si v posteli před spaním představovala, jak prochází sedlovnou a otvírá dvířka Miráčkova boxu. Jenže teď

vnímala víc Filipa než koně. Zhluboka vdechla pach stáje, aby se vzpamatovala.

Mirákl svítil v boxu jako vyleštěný zlaták, ale udělal něco, s čím Ema nepočítala. Sotva ve stájové uličce uslyšel kroky, zvedl hlavu, podíval se na ně – a otočil se k ní zadkem.

„Nepoznal tě!“ vypískl Miky.

„Právě že poznal. A zlobí se, že ho na sebe nechala tak dlouho čekat,“ řekl Filip.

Pohled na uraženého Mirákla, který vytrvale zíral stájovým okénkem na dvůr, Emě připomněl, za kým vlastně na Oharek přijela. Rozběhla se a v boxu objala koňský krk s bílou hřívou.

„Odpust'. Já dřív nemohla, opravdu to nešlo,“ šeptala.

Mirákl se nechal hladit, drbat a objímat dobrých pět minut, než se dotkl pysky její tváře. Nepromluvil, ale tím Emu nepřekvapil. Nikdy se neozvala ani jedna věta, ve které chrčelo jeho ř, když nebyli ve stáji sami. Jen frkal a tiše řehtal.

„Ale myslela jsem na tebe celý rok,“ řekla mu Ema.

Mirákl byl neobyčejný kůň, první, který se narodil na Oharku poté, co se rodina Vrbických po dlouhých letech vrátila z Itálie domů. Šťastný Filipův dědeček tehdy hříbě pojmenoval Mirákl, Zázrak, aby vyjádřil úžas, kterým ho naplňoval nečekaný návrat do vlasti. Ale jenom Ema věděla, že Mirákl dokáže mluvit skoro jako člověk. I když – kdoví – možná byla přecitlivělá a nadaná bujnou fantazií, jak tvrdila mum, a všechno si jenom představovala.

„Tady jste, Lukasovi!“ zahlaholil od vchodu ženský hlas.

Stájovou uličkou přicházela paní Beránková. Také se od loňska změnila, jenže k horšímu. Kruhy pod očima měla temnější, než si Ema pamatovala, a vlasy jí zplihle visely kolem hlavy.

„Emo, už ti Filip pověděl o té čtverylce?“ zjišťovala. „Rychle se ubytujte, převleč se a přijď si vyzkoušet Mirákla. Ve dvě začínáme se společným nácvikem.“

Sotva ji Ema a Miky pozdravili, pádila pryč.

„Ale já rok neseděla na koni. Tu čtverylku nezvládnou,“ volala za ní Ema.

„Zvládneš,“ uklidňoval ji Filip. „A kdyby ne, nedá se nic dělat. Čtverylku vymyslel pan Beránek, dal ji na tištěný program dne otevřených dveří, ovšem pak odjel, a nám teď chybí čtvrtý jezdec. Musíš to být ty, protože pan Kvítka chce předvádět pod sedlem Hamilkara.“

Na dlouhé váhání a přemýšlení neměla Ema čas. Musela si vybalit věci a převléknout se do jezdeckého. V patách s Mikym a Filipem zamířila na parkoviště před statkem, aby si z auta vyzvedla kufr, a na dvoře narazila na mum.

„Co se děje?“ zeptala se jí polekaně, protože mum vypadala ustaraně. Na tom by nebylo nic zvláštního, mum vypadala ustaraně dost často, ale tentokrát se pod nákladem starostí celá nahrbila.

„Právě jsem mluvila s paní Beránkovou,“ rozhodila mum bezradně ruce. „Prý je od vás hezké, že jste přijeli na brigádu, ale ona se o vás nemůže starat. Nemá čas ani na to, aby vám vařila. Co budete jíst? Paní Beránková v tom nevidí problém, říká, že si vždycky můžete něco připravit v kuchyňce za klubovnou, jenže ty neumíš ani vajíčka natvrdo a připálíš i čaj. Nejlíp uděláme, když zase odjedeme.“

„Mami, to ne. Přece mi nezkazíš prázdniny,“ lekla se Ema.

„No, já čaj umím. Dokonce i vajíčka natvrdo. I jiný věci,“ zasáhl Filip. „A taky si dělám jídlo sám. Mikyho a Emu klidně přiberu.“

Mum nerozhodně zavrtěla hlavou: „Nejde jen o jídlo. Na Mikyho musí někdo dávat pozor a já si nejsem jistá, jestli tady u koní zrovna tohle Ema zvládne.“

„Pomůžu jí i s tím, samozřejmě,“ prohlásil Filip.

Ema se na něj vděčně podívala. Ted', když se s Miráklem přivítala, by si nedokázala sebrat kufr, otočit se a jet domů.

Nedokázala by opustit Oharek. A Filipa, přiznala si neochotně.

„A já jsem chtěl bejt o prázdninách s Jakubem. Doma se budu strašně nudit,“ škemral Miky.

Mum zavřela oči, chvíli přemýšlela a Ema napjatě pozorovala, jak se jí mění výraz obličeje. Jestli stiskne rty a zavrtí hlavou, budou muset odjet.

Ale mum se usmála a položila Emě ruce na ramena: „Bud' tady opatrná. Kdyby na vás práce ve stáji byla moc těžká, kdybyste měli nějaký problém, hned pro vás přijedu. A každý den mi volejte. Jinak umřu strachem. Ted' vám zajedu na nákup a vy si pak uložíte jídlo do ledničky.“

Mum dávno seděla za volantem jejich bílé oktávky připravená vyrazit do obchodu, a Ema s Mikym ještě vynášeli spacáky a tašky průjezdem na dvůr.

„Ukaž,“ vzal Filip Emě zavazadla z ruky.

Spěchala za ním k bývalému špýcharu, do pokoje v patře, kde spala už loni. Musela mu něco říct, ale nejdřív se několikrát pořádně nadechla.

„Dík, že jsi mě sem pozval, a dík, že nám budeš vařit. Já vážně připálím i čaj,“ přiměla se nakonec k souvislejšímu proslovu a šlo to docela dobře, protože mluvila na jeho záda.

Filip se otočil, položil zavazadla na zem a vážně se na ni podíval: „Moc neděkuj. Potřebuju tě tady. Čekám na tvoji pomoc.“

„Na moji pomoc? Ty?“ žasla Ema a cítila, jak rudne. Určitě byla červená jako vařená ředkev.

Filip sklouzl pohledem k Mikymu, který vlekl kufr pár kroků za nimi, a téměř nezvučně, jen pro její uši, slabikoval jméno, které před rokem znamenalo bezprostřední ohrožení Oharku: „Raven F. Aurel.“

„Co se děje?“ zbystřil pozornost Miky.

„Nic,“ sebral Filip zavazadla ze země. „Jenom říkám Emě, že se na Oharku od loňska hodně věcí změnilo. Uvidíš sám.“

V půl druhé byla Ema v sedle. Mirákl měl novou uzdečku a k ní nové kožené otěže, krásné, ale dost tuhé, a Emě trvalo věčnost, než si je osahala. Ne a ne si na ně zvyknout, nedokázala se pořádně posadit, a o tom, že by se její páteř stala prodloužením obratlů koňského hřbetu, jak to uměla kdysi, mohla jenom snít.

„Neboj se, půjde ti to. Jezdit člověk nezapomene, jako nezapomene plavat,“ povzbuzoval ji Filip.

Pozoroval ji z okraje venkovní jízďárny kousek od břehu Vrbovky, přesně z toho místa, kde loni při první lekci spadl Miky z Huga, a vypadal úžasně. Za těch pár měsíců, co se neviděli, vyrostl snad o hlavu, tváře mu zeštíhlely a v krátkých vlasech Emě připadal mnohem starší, než byla sama. A strašně ji znervózňoval.

„Asi bys měl jít sedlat Kapitána nebo přijdeš pozdě na nácvik,“ zavolala na něho. „Už tě tu nepotřebuju.“

„Vážně?“ protáhl nevěřičně Filip, ale udělal čelem vzad.

Když ho ztratila z dohledu, jezdilo se jí líp. Zbavila se trémy, chytila správný rytmus a brzy splynula s Miráklovým pohybem. Spokojeně koně pohladila: „Hrozně se mi po tobě stýskalo, kreslila jsem si tě do všech sešitů, nejvíc do matiky.“

Ema se zasmála, protože si vzpomněla, jak matikářka zuřila, když na obrázky přišla, a pobídla Mirákla do klusu.

Přes kameny tiše bublala Vrbovka, v listech topolů šuměl vítr a vysoko na obloze kroužily jiříčky přesně tak, jak si to pamatovala. Měla by být šťastná, čekaly ji přece dva měsíce prázdnin s Miráklem, ale v mozku jí uvízl Raven F. Aurel a každá příjemná myšlenka končila u jeho prstenů, dlouhých tmavých vlasů a černého oblečení. Byl to on, kdo zavinil změnu, kterou postřehla při příjezdu na Oharek?

Raven F. Aurel jí strašil v hlavě, dokud se na Vrbovce neobjevili Filip, Jakub a paní Beránková.

„Tak co? Zvládneš tu čtverylku?“ zavolala na ni Beranice.

Seděla na Kleopatře, své slavné drezurní kobyle, a za ní přijížděli Filip a Jakub na Kapitánovi a Maxovi. Ema měla Jakuba ráda. Loni s ním byla zábava, jenže letos nevypadal, že má náladu na vtipky. V obličeji se na rozdíl od Filipa tolik nezměnil, pořád měl kulaté, pihovaté tváře, ale hnědé oči se dívaly nějak vážně. A zmohutněl. Kolik mu vlastně je? Šestnáct? Ema odhadovala, že tentokrát si s ním Miky moc legrace neužije.

Jakub na ni ze sedla zamával: „No konečně! Filip se tě nemohl dočkat. Dokonce kvůli tobě koupil Mirákově novou uzdečku.“

„Dík. A co na mě Emě ještě prozradíš?“ zašklebil se z Kapitánova sedla na kamaráda Filip.

„Nechte toho,“ zasáhla paní Beránková. „Máme práci. Takže uděláme dva velké kruhy. Nejdřív pojedeme pracovním klusem, potom jeden po druhém středem kruhy změníme, dál totéž ve cvalu a na závěr ze středu velký kruh ve čtveřici v kroku. A udržujte rozestupy, ať je to k dívání.“

Ema měla rozpálené tváře, jak se soustředila. Dva velké kruhy – to byla hračka. Ovšem při změně kruhů nesměla s Miráklem vyrazit ani moc brzy, ani moc pozdě. Musela vystihnout správný okamžik, aby minula střed jízdárny přesně po protijedoucím koni.

„Rytmus, rytmus, jinak se srazíte,“ volala paní Beránková.

Závěrečný kruh ve čtveřici zkoušeli několikrát. Paní Beránková brunátněla čím dál víc a nakonec rozhodla, že sama zůstane ve středu jízdárny a že Ema s Miráklem, který měl nejkratší nohy a mohl dělat krátké kroky, pojedje nejmenší kruh. Větší kruh přidělila Jakubovi a největší Filipovi.

„Držte řadu,“ křičela na ně rozčileně. „Představte si, že jsem bodec kružítko.“

Od klády, která ležela na kraji jízdárny a někdy sloužila jako přírodní překážka při skocích, se ozval potlesk. Seděl tam

Miky, ale Ema byla tak zabraná do nácvičku, že si nevšimla, kdy přišel.

„Jde vám to,“ povykoval brácha. „A nejlíp jezdí Jakub.“

„Ahoj, mrňousi!“ zavolal na něj Jakub potěšeně. „Jak se máš?“

Miky vyskočil z klády: „Dobře. Přivezl jsem si hru Vesmírné stvůry a nestvůry. Zahraješ si ji někdy se mnou?“

„No, uvidíme,“ odpověděl mu Jakub neurčitě a zadíval se přes Mikyho hlavu k cestě podél Vrbovky.

Jela po ní nějaká dívka na krásné ryzce. Kobylka si vykračovala lehkým krokem, jen občas šlehla ocasem, aby zahнала mouchy.

„Mami, slíbil jsem Leoně vyjížděku. A stejně jsme už skončili. Nebo ne?“ otočil se Jakub tázavě na paní Beránkovou.

„Myslela jsem, že nám pomůžeš na statku,“ namítla Beranice.

Jakub se zamračil: „I dneska?“

„Tak proč se mě ptáš?“ vyjela na něj paní Beránková. „Stejně si uděláš, co chceš. Jako každéj tady.“

Leona právě odbočila z pěšiny a zamířila k venkovní jízdárně. Ema ještě nikdy neviděla na koni někoho tak vystažovaného. Ta holka měla značkové snad i šporny a gumičku ve vlasech. Blondatý ohon jí sahal do půlky zad. A nebyla to žádná holka, ale slečna. Musela být starší než Jakub.

Ryzka zastavila na kraji jízdárny a Leona zvedla ruku v běžové rukavičce.

„Zdravím,“ řekla nosovým hlasem, šlehla pohledem po Filipovi a usmála se na Jakuba. „Jdeme?“

„Ty koně neutavte! Je horko. Ono nestačí mít umělý nehty, když chceme umět jezdit na koni,“ zaječela za nimi paní Beránková, když Jakub s Leonou už mířili dál na louku.

Jakub se v sedle ohlédl, podíval se na matku a obrátil oči v sloup.

„Jedeme domů,“ zavelela Beranice brunátná v obličejí.